

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **Slovenská republika**, za ktorú koná Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky, Bratislava, Mierová 19, zastúpená JUDr. M. K., advokátom so sídlom v B., proti žalovaným: **1/ Slovenská správcovská a reštrukturalizačná, k. s.**, so sídlom v Prešove, Slovenská 13, správca majetku úpadcu GAJUS, a. s., v konkurze, Snina, Strojárska 2740, **2/ Brilant, a. s.**, so sídlom v Humennom, Námestie slobody 25, **3/ Gabana, a. s., v likvidácii**, so sídlom v Snine, Strojárska 2740, v dovolacom konaní zastúpeného Mgr. Ing. I. I., advokátom so sídlom V.V., **4/ Tradeunion, spol. s r. o.**, Vranov nad Topľou, Družstevná 1, Nacina Ves, zastúpená JUDr. M. I., advokátkou so sídlom vo V., **5/ M. K.**, bytom v H., **6/ Ing. T. K.**, bytom v Č., **7/ Ing. M. Š.**, bytom vo V., **8/ Ing. M. K.**, bytom vo V., zastúpená JUDr. B. K., advokátom so sídlom vo V. a **9/ Ing. J. P.**, bytom v B., **o určenie neplatnosti právneho úkonu**, vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 12 C 1/2006, o dovolaní žalovaného 3/ proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 26. januára 2012 sp. zn. 6 Co 257/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žalobcovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) uznesením z 26. januára 2012 sp. zn. 6 Co 257/2011 potvrdil uznesenie Okresného súdu Košice II (ďalej len „súd prvého stupňa“) z 19. septembra 2011 č. k. 12 C 1/2006-1013 vo výroku o zamietnutí návrhu

žalovaných 3/ a 7/ (vtedy ešte žalovaných 4/ a 8/) na prerušenie konania a odvolanie týchto účastníkom vo zvyšku (proti uzneseniu o zastavaní konania proti pôvodným žalovaným 1/ a 9/) odmietol. V celom rozsahu sa stotožnil s dôvodmi súdu prvého stupňa, ktoré ho viedli k zamietnutiu návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“). Tiež dospel k záveru, že podanie sťažnosti na Ústavnom súde Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) žalovanými 3/ a 7/ pre porušenie ich základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces (spočívajúce podľa nich v tom, že súd prvého stupňa pojednával dňa 27. apríla 2011 v ich neprítomnosti), neodôvodňuje prerušenie konania v zmysle ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p.; riešenie otázky procesných práv účastníkov nemôže mať význam pre rozhodnutie súdu vo veci samej. Odmietnutia odvolania žalovaných 3/ a 7/ odôvodnil odvolací súd nedostatkom ich procesného oprávnenia.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu vo výroku, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, podal žalovaný 3/ dovolanie. Navrhol napadnutú časť rozhodnutia odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnil dovolacím dôvodom podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. (napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci). Podľa žalovaného 3/ odvolací súd nesprávne ustálil, že rozhodnutie ústavného súdu nebude mať význam pre ďalší postup a rozhodnutie všeobecného súdu vo veci. Ak by totiž ústavný súd konštatoval porušenie jeho práv „takáto skutočnosť by minimálne zakladala pochybnosť o nezaujatosti zákonnej sudkyne [...] je preto otázne, či by zákonná sudkyňa súdu prvého stupňa po vznesení námietky zaujatosti voči nej zo strany žalovaných v 4. rade a 8. rade bola aj v ďalšom konaní zákonnou sudkyňou. Je možné, že by bolo námietke zaujatosti sudkyne vyhovené a v tom prípade by bola vec pridelená inému zákonnému sudcovi.“

Žalobca navrhol dovolanie žalovaného 3/ zamietnuť. Okrem iného uviedla, že podanie dovolania je nepochybne súčasťou stratégie žalovaného 3/ „procesne manipulovať priebehom konaní tak, aby trvali čo najdlhšie a zbytočne zaťažovali skutočného akcionára Transpetrol.“

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti

rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 a nasl. O.s.p.). Dospel k záveru, že tomu tak nie je.

Právo na súdnu ochranu nie je absolútne. V záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha obmedzeniam, resp. podmienkam (čl. 46 ods. 4 v spojení s čl. 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania. V dovolacom konaní procesné podmienky upravujú ustanovenia § 236 a nasl. O.s.p. (I. ÚS 4/2011).

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť právoplatné rozhodnutie (iba) odvolacieho súdu. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie.

Dovolanie žalovaného 3/ smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu, ktorým bol zamietnutý návrh na prerušenie konania.

Dovolanie proti uzneseniu je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ (§ 239 ods. 1 písm. b/ O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Keďže žalovaným 3/ napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nemá znaky uznesení uvedených vyššie, prípustnosť jeho dovolania z ustanovení § 239 O.s.p. nemožno vyvodiť.

Vzhľadom na vyššie uvedené, prípustnosť dovolania žalovaného 3/ by zakladala iba procesná vada konania v zmysle § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Ustanovenie § 237 O.s.p. totiž nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Ak je konanie postihnuté niektorou z týchto väd, možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým dovolanie nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania preto ani z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Pokiaľ dovolateľ odôvodňuje svoj mimoriadny opravný prostriedok dovolacím dôvodom podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., robí tak nenáležite. Právne posúdenie (činnosť súdu, pri ktorej na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu) je síce podľa ustanovenia § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. relevantný dovolací dôvod, ktorý ale možno úspešne uplatniť len v prípade, že dovolanie je prípustné; samo nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom prípustnosť dovolania nezakladá (porovnaj tiež niektoré ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, sp. zn. 2 Cdo 97/2010, sp. zn. 3 Cdo 53/2011, sp. zn. 4 Cdo 68/2011, sp. zn. 5 Cdo 44/2011 a sp. zn. 6 Cdo 41/2011).

Dovolací súd na záver mimo rámec dovolacieho konania naostatok poznamenáva, že uznesením z 2. júna 2011 sp. zn. II. ÚS 244/2011 ústavný súd pre nedostatok svojej právomoci odmietol sťažnosť žalovaného 3/.

V dovolacom konaní procesne úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalovanému 3/, ktorý v tomto konaní úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky nepriznal úspešnému žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nepodal návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n í e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 12. marca 2013

JUDr. Ladislav Górász, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Viera Čulenová